

Az Inomi kiadó évnyitó MAGUS – regénye ezúttal
John J. Sherwood négy ynevi Koron át ívelő „Hőseposza”.
Ezt egy hónappal később Indira Myles „Shajaran” című írása követi Kyria egyik legkevesbé
ismert ereklýeiről, a Sors Kártyáiról.

John J. Sherwood

Hőseposz

(részlet)

A nyirkos köd bekúszott mindenhová. Kocsonyás, tejszínű masszává sűrűsödött, eltompította az érzékeket, lehetlenné tett minden tájékozódást. Nedves csápjai befúrták magukat a köpenyek és ingek alá, jéghideg borzongást keltettek a tarkó körül. Olyan sűrű volt a levegő, hogy lélegezni is csak nagyokat harapva lehetett.

Shen egy nyírfa tövében térdelt, kezében íj, hátán tegez. Ruhája nedvesen tapadt rá, míg a tüdejét-torkát kaparó szárazság köhögésre ingerelte. Homloka még mindig tüzelt a láztól, de sem főzetekkel, sem ráolvasással nem tudta elmúlasztani. Beteg volt, és a kórság egyre mélyebbre rágta magát a tüdejébe; néha még a lelkét is megzavarta.

Napközép felé járt az idő. A köd miatt lehetetlen volt pontosabban megállapítani. Hogy az ellenség miként búvölt ilyen sűrű ködöt Szépmező fölé, senki sem tudta, de céljukat elérték. Az elfek így csak alig vehették hasznát íjaiknak, közelharcban pedig – leginkább számbeli fölényük okán – a támadóknak voltak jobb esélyeik.

Shen immár második órája várakozott moccanatlanul. Az elfek már csak a köd miatt sem vállalhatták a nyílt harcot, ezért a Szépmező északi szélén húzódó erdősávban foglalták el állásaikat. Félezer elf vadász rejtőzött a fák sűrűjében, szemben az ellenség négy- vagy ötszörös túlerejével.

Narmiraen megtartója ennek ellenére bízott a győzelemben: Tarden, a nyugati végek parancsnoka reményt és harci kedvet öntött valamennyiükbe a délelőtti menetelés során. Valami moccanat.

A másikkvilág, a *hiddon* peremén sárga-vörös alak tűnt elő, majd rögtön utána két másik is. Shen felemelte és megfeszítette íját, s az egyre szaporodó árnyképekre célzott. Ebben a ködben csak a hőképek alapján tájékozódhatott, ám így sem látott félszáz lépésnél távolabbra.

Narmiraen, segíts!

Elengedte a nyílvesszőt: a pendülésre elfúló hörgés válaszolt. Rögtön új vesszőt illesztett az íjhoz, célzott és lőtt, még ötször egymás után. Az ellenséges harcosok vad ordítózással szétfutottak. Minden irányból vesszők csapódtak közójük, de menekülés helyett az íjások felé rohantak: hiába, ők is majdnem olyan jól látták a másikkvilág hőképeit, mint az elfek. Shen számtalanszor átélt már hasonló rajtaütést: az üvöltöző harcosok előbb-utóbb átjutnak a nyílvesszők fellegén, s közelharcra kényszerítik őket.

Most is így történt. Shennek alig tíz lövésre volt ideje – igaz, mindegyik elevenbe talált -, mielőtt az első támadó rejtekéhez ért. Ő azonban nem várta be: felállt, megérintette a nyírfa törzsét, és egyszerűen belépett annak belsejébe.

Jó egy mérfölddel távolabb lépett aztán elő egy másik nyír törzséből, és látta, más fákból is elfek lépnek ki. Néhány perc alatt megérkeztek mind a huszonöten, az összes lesben álló íjász, Narmiraen megtartói.

Nem is voltak már többen egész Vel'Larban: Tarden hadba hívta most mindőjüket.

- Jól van – bólintott Shen, mikor utolsó társuk is megérkezett. Köhögnie kellett, megtörölte izzadó homlokát. Pedig csontig hatolt a hideg. – Menjünk a helyünkre; nagy szükség lesz az erőnkre, ha a horda ideér.

A néma búcsúzás után mindegyikük futva indult a neki jelölt szakasz felé; mert Tarden tíz szakaszra bontotta seregét, és biztos leshelyet jelölt ki nekik az erdő sűrűjében.

- Sokukra pusztulás várna nélkületek – mondta Shennek még délelőtt. – Ne feledd, Veh Lar sorsa most a tét.

- De így az erdő... - sóhajtotta Shen, mire Tarden vállára tette jéghideg kezét:

- Az erdő fái kihajtanak, *noral*; az őzek szülnek majd másik őzeket; de az élőholtakat csak a tűz pusztíthatja el.

Shen újra beleborzongott a vén parancsnok érintésébe: a kihűlt testben jéggé dermedt a szív Arlunn pusztulásakor.

Kizárólagos megjelenés:

szerepjatek.lap.hu

fantasy.lap.hu